

После првоновембарске катастрофе на новосадској железничкој станици протести опозиције на отвореном, који постепено прелазе у отворени сукоб обичних грађана и студената са влашћу (полицијом и „тајновитим групама за разбијање демонстрација“) пренети су и у институције. И док је утврђивање одговорности за смрт петнаесторо људи под надстрешницом већма кривичноправна тема, сукоб унутар народних домова има уставноправну проблематику. Десило се да су у кратком размаку у два парламента, Народном и војвођанском, усвајани закони и други акти без расправе, у физички и правно немогућим условима.

Под утиском новосадске трагедије, огорчена чињеницом да расправа о неповерењу Влади, иако снабдевена довољним бројем потписа (знатно више од минималних 60), није стављена на дневни ред седнице Скупштине од 25. новембра, опозиција је физички покушала да онемогући пленумску расправу о чак 68 тачака дневног реда. У насилним условима насртања и ударања посланика, стварања буке галамом и пиштаљкама, председник Скупштине је једноставно издекламовала све претресне тачке и констатујући да ни о једној нема пријављених за дискусију, непостојећу расправу је закључила. Незаинтересовани за рад у таквим околностима, опозициони посланици су покушали да смету председавајућу, али канда безуспешно. У дану за гласање, све закључено а нерасправљено је усвојено.

„Мора ли та скупштинска расправа?“

Пише: Слободан Орловић
субота, 14 децембар 2024 02:46

Српски правнички клуб